

Славейците

ИЛЮСТРОВАНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ДЕЦА И ЮНОШИ

Излиза всѣки месецъ презъ учебната година. Годишенъ абонаментъ 10 лева предплатени
Одобрень и препорѣчанъ отъ М-ното на Народната Просвѣта съ окрѣжно № 1667 отъ 16. IV. 1937 година
Редакторъ: ГЕОРГИ КРЪНЗОВЪ

ГОДИНА ЧЕТВЪРТА
БРОЙ 8
мартъ 1940

Всичко — пари, писма, материали — да се изпраща на адресъ: в. „Славейче“, ул. Чумерна, 29 — София. Пош. чекова с/ка № 624. Тел. 3-22-06

МИЛОСЪРДИЕ

Презъ този слънчевъ денъ, нашиятъ класъ бѣше на църква.

Спомнямъ си добре, че бѣше голѣмъ празникъ и бѣше необикновено радостни, и на душитъ ни бѣше много леко.

Янко, ученикъ отъ нашия класъ, бѣше въ първитѣ редци и вървѣше напредъ. Бедното и слабо момче, като че ли не чувствуваше тържествеността и красотата на този празникъ. Беднотията и нещастieto се бѣха загноздили въ мислитѣ му, а устнитѣ му като че изговаряха непрекъснато само една дума: „хлѣбъ“... И само това.

Янко бѣше синъ на вдовица. Баща си и не помнѣше. Поради разклатеното му здраве, а и поради беднотията въ къщи, неговиятъ животъ бѣ тежъкъ. Това се четеше по лицето му, задълбочено въ тревожни мисли.

Излѣзохме отъ църква... И, когато бѣхме вече на ули-

цата, изведнажъ, той остана самъ. Всички негови другари, почти бѣгомъ, навлѣзоха въ близкия магазинъ и почнаха да купуватъ разни лакомства, споредъ това, кой колко пари има и какво може да купи съ тѣхъ.

Погледътъ ми падна на Здравко, добро и богато момче. Той бѣше приятелъ на Янко. Здравко се спрѣ предъ магазина и като че ли нѣщо се сѣти. Обърна се бързо, върна се при Янко, прегърна го и го поведе съ себе си.

Проследихъ ги. Влѣзоха въ една фурна.

Когато излизаха отъ тамъ, Янко носѣше хлѣбъ, цѣла франзела хлѣбъ.

Наистина, не знамъ дали въ цѣлия нашъ градъ презъ този денъ имаше други така доволни, както двамата: Здравко, заради направеното добро, и Янко, заради голѣмото внимание къмъ него!

Михаилъ Д. Петковичъ

ОБЛАЦИ

Като рунтави овчици бѣли облаци пълзятъ. Скитатъ бѣли върволици въ синия небесенъ пѣтъ.

А Иванчо имъ се чуди, гледа и се пита самъ: — За кжде ли като луди сж забързали натамъ?

Ту се сблѣскаатъ, ту се рѣятъ, бързатъ, спѣватъ се и пакъ въ стадо кждраво се слѣятъ и поематъ дружно въ крактъ.

Можеби, страни далечни гонятъ въ лудия си бѣгъ и ще стигнатъ късно вечеръ чакъ до нѣкой морски брѣгъ.

Та въввѣ дѣждъ ще се изсипятъ надъ пѣнливото море, или пѣкъ надъ жълти сипеи морно стадото ще спре?

Бѣли облаци, вѣрете тамъ кждето трѣбва дѣждъ! Жадни ниви оросете, да поникне буйна рѣжъ!

Та Иванчовиятъ тате, що отъ седмици оре, щомъ настѣпи топло лѣто, златна жътва да сбере.

Мария Грубешлиева

ПРОЛѢТНА РАДОСТЪ



Съ усмихнати очи Жени гледа идването на пойнитѣ птички

ПРАЗНИКЪ

Изъ градини и поляни дѣхатъ цѣвнали цвѣта, че надъ роднитѣ Балкани пакъ царува пролѣтътъ.

Какъ красива е земята — сякашъ друга днесъ е тя. — днесъ е празникъ на цвѣтята, на човѣка и свѣта!

Ненчо Савовъ

Хълмове, гори и ниви зеленѣятъ отдалекъ; птици пѣсни се разливатъ, ручей звѣнятъ въввѣ бѣгъ.

Мария Грубешлиева

Съ усмихнати очи Жени гледа идването на пойнитѣ птички

ТѢ ИДВАТЪ ВЕЧЕ ОТДАЛЕЧЕ

Трикъ-филмъ на „Славейче“, рисунки отъ Сава Георгиевъ, стихове отъ Радка Станимирова



Надъ палми зелени край синьо море щъркели се виятъ въ ясното небе.



Негърчета малки съсъ черни лица, поздравя изпращатъ на други деца.



На децата бѣли далече отъ тѣхъ, поздравя що чакатъ съсъ радостъ и смѣхъ.



Че съсъ този поздравъ идватъ топли дни; по поля и ниви пѣсенъ ще кѣнти.



Като малка приказница, като сладка пѣсенчица минаватъ днитѣ на малкия, кротъкъ и добричѣкъ Гошко. — Гошко, измий си рѣцетѣ, — дума баба му. — Ей сега, бабо. — Гошко, изпий си млѣко-то! — Сега, бабо. — Гошко, не дѣрпай ушитѣ на котката. — Нѣма, бабо. — Охъ, сладкиятъ на баба! Понеже си послушенъ, приказка ще ти разкажа. Гошко отива при баба си.

Сѣда. Тя му разказва приказки за Царевичъ-Ивана, за Жаръ-птица и за скръбнитѣ царски синове, които скитатъ по свѣта и дирятъ изгубенитѣ си сестрици. Гошовата баба знае много приказки. За змейове, за вампири, за караконджали съ голѣми черни опашки и остри рога. Уу, колко е страшно! Има пѣкъ единъ голѣмъ човѣкодець, три метра високъ съ дълги мустаци. Той грабналъ царската дѣщеря и я дѣржи затворена въ пещерата.

— Имало, имало едно време... — разказва Гоговата баба, а Гошката се смѣе на смѣшниятъ Бакбукъ Камбура и на Човѣкътъ-педа-съ-лакеть-брада, пѣкъ и на баба си, защото тя казва: — Мирувай, сж та бия! — Ама, бабо, кажи на Бакбукъ-Камбура да не ме размива! Играе хоро и си подхвърля камбура. — Ти пѣкъ не го гледай, — казва Гошовата баба. — Ама... бабо... — Какво има пакъ? — попита Гошовата баба. — Кажи на човѣка — педа да не ме закача. Спѣва ме съ братата си. Ще го ритна. — Уу, недей, Гошо. — Казвамъ ти, ще го ритна! Плясъ! Гошката ритна съ крактъ, ала катурна стомната. Водата се разлѣ, намокри фу-

стата на баба му. Бабата се разсърди и престана да разказва. Гошката се уплаши и скри въ бабината си пола. Виновенъ, заспа. Въ сѣнътъ си Гошката видѣ триглавия змей съ горящитѣ очи. Змеекъ искаше да го глѣтне. — Защо, — каза змеекъ, — катурна стомната и изкваси опашката ми? Ще те изямъ! Гошката извики отъ страхъ и се събуди. Той усѣти какъ баба му се наведе и го цѣлуна по челото. — Нанкай, бабиното... — Боже мой, Боже мой! — мисли си Гошката, — колко е хубаво въ бабината пола пѣкъ смѣшниятъ Бакбукъ-Камбура пакъ ме размива. Махай се, Камбуръ! — Нѣма да се махна! — казва Камбура.

— Ба-бо!
— Какво, детко?
— Камбукътъ пакъ дойде.
— Е, остави го... спи... спи...
— Ама я му вижъ камбура!
— Какво ще го гледамъ, Гошко. Камбурътъ му — камбуръ! Гърбица.
— Ами защо ме размива?
— Защото те обича, Гошко. Гошката прегръща Камбура и пакъ заспива. И ужъ Камбура проегръща, а пѣкъ то не е Камбура, а бабиното му топло колѣно.
— Имало, имало едно време, — разказва Гошовата баба, тихичко, бавно, приспивно и гали милото си внуце. Ала то не е баба му, ами котарана. Тя лежи до Гошката и преде: мърм... мърм... мърм...
Христо Миндовъ